

РЕЙ БРЕДЪРИ НЕЩОТО ГОРЕ НА СТЪЛБИТЕ

Превод от английски: Емануел Икономов, 1992

chitanka.info

Чакаше между два влака.

Беше слязъл в Чикаго само за да открие, че има четири часа престой.

Помисли си дали да не се запъти към музея. Картините на Реноар и Моне винаги бяха задържали погледа му и докосвали съзнанието му. Но не намираще покой. Опашката от таксите пред гарата го сепна.

„Защо да не взема едно такси — запита се той — и да отида тридесет мили на север, да прекарам час в родния си град, после да се сбогувам с него за втори път в живота си, да се върна бавно на юг и да отпътувам с влака за Ню Йорк по-щастлив и може би по-мъдър?“

Много пари за неколкочасов каприз, но какво от това? Отвори вратата на едно такси, хвърли вътре куфара си и каза:

— До Грийн Таун и обратно.

Шофьорът се усмихна широко и включи брояча, докато Емил Крамър скочи на задната седалка и хлопна вратата.

„Грийн Таун — рече си той — и...“

„Нещото горе на стълбите.“

„Какво!?“

„Боже мой — помисли си той — какво ме накара да си спомня това в такъв хубав пролетен следобед?“

Пътуваха на север, последвани от облаци, и стигнаха на Главната улица на Грийн Таун в три часа. Слезе, даде на шофьора на таксито петдесет долара капаро, каза му да чака и погледна нагоре.

Върху рекламното табло на стария театър „Дженеси“ с кървавочервени букви бе изписано:

ДВЕ СТРАШНИ ИСТОРИИ. КЪЩАТА НА МАНИАКА. Д-Р СМЪРТ.

ЗАПОВЯДАЙТЕ! НО НЕ СЕ ОПИТВАЙТЕ ДА СИ ОТИДЕТЕ!

„Не, не — реши Крамър, — Фантома беше по-добър. Когато бях на шест години, всичко, което се искаше от него, беше да се наежи, да се завърти, да зине и да протегне ръка към камерата, показвайки мъртворешкото си лице. Това беше ужас!“

„Чудя се — разсъждаваше той — дали Фантома, плюс Гърбавия, плюс Прилепа не направиха толкова нещастни всички нощи на детството ми?“

И както вървеше из града, се засмя тихо при този спомен...

Какъв поглед отправяше към него майка му сутрин над царевичната закуска!

„Какво се случи през нощта? Видя ли го? Беше ли там, горе в мрака? Колко беше високо, какъв цвят имаше? Успя ли да не изпищис този път и да не събудиш баща си? Какво, какво?“

Докато баща му ги наблюдаваше иззад края на вестника си и поглеждаше към кожения каиш, закачен до кухненската мивка, тръпнещ да бъде използван.

И той, Емил Крамър, шестгодишен, седеше там, спомняйки си острата болка в малките си рачешки слабини, ако не успееше да се качи горе навреме, покрай Чудовищния звяр, спотаил се в таванската нощ на къщата, ако изпищеше в последния момент и паднеше надолу като уплашено куче или опърлена котка, а после лежеше свит и сляп в подножието на стълбите и ридаеше.

„Защо? Защо то е там? Защо съм наказан? Какво съм сторил?“

И лазеше, пропъльзваше назад през тъмния коридор, за да се напъха в леглото си и да лежи в агонията на рукналата течност, в молби да са съмне, когато нещото може да престане да го чака и да се процеди през изцапаните тапети или да се просмуче в пукнатините под таванския под.

Веднъж се бе опитал да скрие нощно гърне под леглото. Но го намериха, хвърлиха го и го счупиха. Друг път беше пуснал водата в кухненската мивка и се беше опитал да я използва, но радиоушите на баща му, винаги настроени, го чуха и той стана, крещейки бясно.

„Да, да“ — каза си той, като продължаваше да върви, а денят ставаше буреносен. Достигна улицата, на която бе живял едно време. Слънцето угасна. Небето беше тъмно като през зимата. Той ахна.

Защото самотна капка студен дъжд го удари по носа.

— Господи! — възкликна той. — Ето я там. Моята къща!

Беше празна и до пътната врата стоеше табела „ПРОДАВА СЕ“.

Там беше бялата дъсчена фасада, с голяма веранда от едната страна и по-малка отпред. Там беше входната врата и зад нея всекидневната, в която бе лежал с брат си на сгъваемото легло, потейки

се през нощните часове, докато всички други спяха и сънуваха. А вдясно трапезарията и вратата, която водеше към коридора и стълбите, изкачващи се във вечната нощ.

Мина по пътеката към страничната врата на верандата.

„Ами нещото, каква форма имаше, какво беше на цвят и големина? Имаше ли тебеширено лице, огромни зъби и баскервилски очи, горящи с адски огън? Шептеше ли, мърмореше или стенеше?...“

Поклати глава.

„В края на краищата нещото никога не бе съществувало в действителност, нали?“

Точно поради това зъбите на баща му скръцваха всеки път, когато погледнеше мекушавото си синче! Не виждаше ли детето, че коридорът беше празен, *празен!*? Не знаеше ли проклетото момче, че собствената му киномашина за кошмари, затворена в главата му, изпълваше нощта със снежни вихрушки от ужас, разтапящи се в страшния въздух?

Дум-щрак! Кокалчетата на баща му го удряха по веждата, за да прогонят злия дух. *Щрак-дум!*

Емил Крамър ококори очи, учуден, че ги е бил затворил. Качи се на малката странична веранда.

Докосна дръжката на вратата.

„Боже мой!“ — стресна се той.

Тъй като вратата, останала незаключена, тихо се отвори.

Къщата и тъмният коридор стояха празни и чакаха.

Бутна вратата, която се отмести навътре с лека въздишка на пантите си.

Същата нощ, която бе висяла тук като завеса в погребална зала, все още заемаше тесния като ковчег коридор. Миришеше на дъждове от минали години и беше изпълнена със сумрак, дошъл на гости и останал завинаги...

Той влезе.

В същия момент навън заваля дъжд. Пороят скри света. Водата заля пода на верандата и удави дъха му.

Направи още една крачка в пълната нощ.

Никаква светлина не гореше в другия край на коридора, три стъпала по-нагоре...

Да! Това бе проблемът!

За да се пестят пари, проклетата крушка никога не се оставяше да свети!

За да прогониш Нещото, трябваше да се затичаш, да скочиш, да хванеш шнура и да го дръпнеш, за да запалиш лампата!

Така, сякаш и блъскащ се в стените, ти скачаш. Но никога не стигааш шнура!

„Не гледай нагоре! — казваш си ти. — Ако Го видиш и То те види! Не, не!“

Но тогава главата ти се повдига. Поглеждаш. Пищиш! Защото тъмното Нещо се накланя напред във въздуха, за да се стовари като капак на гробница върху писъка ти!

— *Има ли* някой?... — извика той слабо.

Влажен вятър подухна отгоре. Дъх на пръст и таванска прах докосна бузите му.

— Готов или не — прошепна той, — аз съм тук.

Зад гърба му входната врата бавно, тихо се помести, изпъшка и се затвори.

Той замръзна.

След това се принуди да направи още една крачка, после още една.

И, о Боже, стори му се, че чувства как се... смаява. Стопява се сантиметър по сантиметър, превръща се във все по-малък и по-малък, докато дори кожата на лицето му се свива и костюмът и обувките му стават твърде големи...

„Какво *права* тук? — запита се той. — Какво търся?“

Отговор. Да. Това е. Отговор.

Дясната му обувка докосна...

Най-долното стъпало.

Сепна се. Кракът му се отдръпна назад. После бавно той го накара да докосне отново стъпалото.

„Спокойно. Само не гледай нагоре“ — каза си той.

„Глупак! — помисли си. — Нали затова си тук. Стълбите. И горе на стълбите. Това е то!“

Сега...

Много спокойно повдигна главата си.

За да види тъмната крушка, потънала в мъртвешкобялата си фасонка на два метра над него.

Беше толкова далеч, колкото Луната.

Пръстите му потрепнаха.

Някъде в стените на къщата майка му се обърна в съня си, брат му лежеше прострян върху бледия покров, баща му спря хъркането, за да... слуша.

Бързо! Преди да се събуди. Скачай!

Със страховтно ръмжене той се хвърли нагоре. Кракът му стъпи на третото стъпало. Ръката му се протегна да хване шнура на лампата там. *Дръпни! И още веднъж.*

„Изгоряла! О, Боже. Няма светлина. Изгоряла! Както през всичките изгубени години.“

Шнурът се изплъзна като змия от пръстите му. Ръката му се отпусна.

Нощ. Мрак.

Навън студеният дъжд валеше зад затворената като на рудник врата.

Отвори очите си, затвори ги, отвори, затвори, като че ли мигането можеше да дръпне шнура, да запали лампата! Сърцето му биеше не само в гърдите, усещаше ударите му също в мишците и в слабините, които го боляха.

Олюля се. Залитна.

„Не — извика той без глас. — Освободи се! Погледни! *Виж!*“

Най-накрая извърна глава, за да погледне нагоре и по-нагоре към мрака, обгърнат в мрак.

— Нещо?... — прошепна той. — Там ли си?

Къщата се наклони като гигантска везна под тежестта му.

Високо в нощния въздух черен флаг, свито тъмно знаме разгърна погребалните си поли, шумящия си креп.

„Навън — мислеше си той — не *забравяй!* — е пролетен ден.“

Дъждът спокойно почукваше по вратата зад него.

— Сега — промълви той.

И като пазеше равновесие между студените, потни стени на стълбището, започна да се изкачва.

— На четвъртото стъпало съм — прошепна пой.

— Сега съм на петото...

— Шестото! Чуваш ли? Там горе!?

Тишина. Мрак.

„Боже! — помисли си той — бягай, скачай, изтичай на дъжда, на светлина!...“

„Не!“

— Седмото! Осмото!

Сърцата биеха под мишниците му, между краката му.

— Десетото...

Гласът му потрепери. Пое дълбоко дъх и...

Се засмя! Боже, *да!* Засмя се!

Беше като да счупиш стъкло. Страхът му се разпръсна, изчезна.

— Единадесет!!! — извика той. — Дванадесет!!! — изкрещя той.
— Тринадесет!!! — изрева той. — Проклето да си! По дяволите, о Боже, по дяволите, да, по дяволите! Четиринадесет!

Защо не се бе сетил за това по-рано, когато беше на шест години!? Просто да се качи горе, като се смее, за да убие това Нещо завинаги!?

— Петнадесет! — изсумтя той и почти нададе вик от радост. Последен удивителен скок.

— Шестнадесет!

Спря се, но не можеше да престане да се смее.

Замахна с юмрук право напред в плътния тъмен студен въздух.

Смехът му секна, викът му заседна на гърлото.

Усети ледения лъх на зимната нощ.

„Защо? — отекна детски глас някъде далеч долу в друго време.

— Защо съм наказан? Какво съм *сторил?*“

Сърцето му спря, после продължи.

Слабините му се свиха. Залп от вряла вода се изля и потече гореща и ужасяваща надолу по краката му.

— Не! — изписка той.

Тъй като пръстите му бяха докоснали нещо...

Това беше Нещото горе на стълбите.

Кое то се бе чудило къде е той.

Беше чакало през тези дълги години...

Той да се завърне у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.